

26.53x26.74	1/3	עמוד 1	ידיעות אחרונות - 24 שעות	25/05/2017	58634070-3
תיאטרון בית לסין - 91715					

יואב בירנברג | עמ' 4

מר פולישוק, בשבילכם

ששון גבאי לוקח מחר הימור גדול ומעביר את פולישוק מהטלוויזיה לתיאטרון. בראיון לקראת עליית ההצגה הוא מספר על החשש שלא יצליח לשחזר את ההצלחה מערוץ 2 ומגלה איך קיבלו הפוליטיקאים האמיתיים את הסאטירה עליהם. "מירי רגב ובוגי יעלון אמרו לי שהם אהבו את פולישוק"

"פולישוק קטנוני, וגם אני יכול להיות כזה לבנים" ששון גבאי

משחק פוליטי

יואב בירנברג | צילום: דנה קופל

הפוליטיקאי היחיד שהצליח לזכות בשנים האחרונות באהבה של הימין וגם של השמאל הוא פולישוק, השר הכושל שהזכיר לצופים בבית איך נראים נבחרי הציבור שלהם. רגע לפני גיל 70 ששון גבאי חוזר לדמות בהצגה חדשה שמבוססת על הסדרה, מספר למה הפוליטיקאים האמיתיים בכנסת דומים לפולישוק וחושף: גם מירי רגב ובוגי יעלון נהנו לצפות בסדרה. "אולי הם קצת זיהו את עצמם, או את האויבים הפוליטיים שלהם"

ששמואל הספרי סיפר לששון גבאי שהוא מתכוון להפוך את "פולישוק" למחזה, גבאי בעיקר היסס. הוא אהב את הפוליטיקאי צעצוע החביב הוה, שעושה צחוק מעצמו ומהפוליטיקה, אבל חשש שיהיה לא פשוט להתמודד עם ההצלחה הגדולה של הסדרה. "חששתי", הוא מודה. "ראיתי את 'יס פריים מיניסטר' בתיאטרון בלונדון ולא אהבתי את ההצגה. את הסדרה בטלוויזיה, לעומת זאת, מאוד אהבתי. חשבת לעצמי, למה להכניס גול עצמי. אבל כשקראתי את המחזה, הבנתי לשמחתי שטעיתי".

ועדיין השאלה החשובה היא מה יגיד הקהל על ההצגה. "זאת השאלה הכי מסקרנת. אבל יש לי תחושה טובה שאנחנו עומדים ברף של ההומור, ועוד יותר ברף של המסר על החברה הישראלית והפוליטיקה שלה. שמוליק הספרי הוא איש מוכשר מאוד, מעורב, אחר שמריח את המציאות כאן כמו סמוגרה. הקהל ימצא במחזה את החיבור לפוליטיקה העכשווית ויצחק. יש לאנשים כאן צורך לצחוק על הפוליטיקאים שלהם, לראות אותם בחולשות שלהם. זה הניצחון שלהם. לא שזה ישנה משהו; סאטירה, גם החריפה ביותר, לא משנה את המציאות, אבל היא בריאה נורא ונחוצה".

מה הפוליטיקאים אמרו כשהם ראו את עצמם בסדרה? "גם הם אהבו אותה. בגלל שהם אגור-מניאקים, הם מאושרים כשמדברים עליהם. אולי הם גם קצת זיהו בה את עצמם ואת המשחקים הפוליטיים שלהם, או את האויבים

הפוליטיים שלהם. בוגי אהב אותה, וגם מירי רגב אמרה לי כשמונתה לשרה שאהבה את הסדרה".

השרים אהבו

"פולישוק", ששודרה במשך שלוש עונות בערוץ 2, עקבה אחרי רובי פולישוק, שהתמנה לתפקיד השר לקידום חברתי ולא בריוק ידע לאיזה תהום הוא נפל. לא סתם הספרי בחר במילים "פולטיקה" ו"שוק" כדי להרכיב מהן את שמו. הפוליטיקה הישראלית, גם זו שבמחזה, היא הרבה פעמים שוק אחר גרול, שבו הסלפי והאינטרסים באים על חשבון האידיאלים וטובת הציבור. הקאסט המקורי של הסדרה – חנה אזולאי-הספרי, שירי גרני, גיא לואל ודנה סמו – הצטרף לגבאי להצגה שתעלה בסוף השבוע בתיאטרון בית לסין, מה שגורם לו הרגיש הכי בבית.

יש לפולישוק מקבילה ספציפית בפוליטיקה הישראלית? "הרבה דומים לו. מסתבר שכנראה אף פוליטיקאי לא מונע מאידיאלים. זה מתחיל מאידיאלים, אבל ברגע שהוא נבחר, הוא שוכח הכל ועוסק רק בהישרדות ובהאדרת שמו. עם השנים אנחנו רואים הסלמה גדולה באיכות הפוליטיקאים. אתה רואה ושומע תופעות שאתה לא יודע אם לצחוק או לבכות מהן. שפת הדיבור היום נמוכה, גם צורת החשיבה. סך הכל הכנסת היא פרצופה של החברה הישראלית. אם הכנסת נראית ככה, גם החברה שלנו נראית ככה, לטעם פייס איט?".

אז איך עתיד?
"למזלנו, היו לנו לאורך ההיסטוריה כמה מנהיגים יוצאי

"היום יש יותר ביטוי לתרבות המזרחית – למוזיקה, לשירה, ועדיין אין מספיק מחזות. זה לא מקרה שהמחזאות של יוצאי המזרח לא התפתחה. הם באו לחברה שלא דיברה את השפה שלהם. השפה הערבית הייתה שפת אויב. ברגע שהסכסוך ייבית, גם השאר ישתנה"

"יש לאנשים כאן צורך לצחוק על הפוליטיקאים שלהם". בצילומים להצגה החדשה | צילום: כפיר בולוטין

בעד פציפיוס כלל-עולמי. אתה יכול להיות פציפיסט גם היום, אבל זה לעצום את העיניים. הבעיה היא לא רק אנחנו. אנחנו חלק ממערכת שלמה של כוחות שפועלים על שני הצדדים לשבש את הצ'אנס להסדר".

"הרבה אנשים כן קופחו"

גבאי הוא מהשחקנים האהובים והמוערכים בארץ בתיאטרון, בטלוויזיה ובקולנוע. יותר מעשרים שנה הוא משחק בתיאטרון בית ליסין, וזוכה לשבחי הביקורות ובפרסים, ביניהם שלושה פרסי אופיר על תפקידיו בקולנוע ופרסי שחקן השנה בתיאטרון. הוא חולק את חייו עם בת זוג, סופרת הילדים דפנה חלף, אב לחמישה, שלושה מנישואיו הראשונים, וסב לארבעה נכדים.

בגיל שלוש עלה מבגדד עם משפחתו. "לא קופחתי, אבל אני כמו כן חלק מהעדה הזאת ומודע למה שקורה מסביב", הוא אומר. "אני יודע שהרבה אנשים כן קופחו, שעל הרבה אחרים כן הסתכלו אחרת. ההורים שלי חוו משבר של מעבר מחברה לחברה. הם היו צריכים ללמוד את שפתה ואת הקורדים שלה, אבל הם הסתגלו יפה. זה בא מאהבה ומרצון להסתגל, לקחת חלק אמיתי בחברה. הם אף פעם לא ראו בעצמם אוטסיידרים. ככה כולנו חונכנו".

ועדיין שולפים כאן כל פעם את עניין השד העדתי.
 "יש הרבה מקום לפעילות בנושא הזה. צריך לפתור שני דברים – למצוא מקומות עבודה באזורים החלשים, ולראות שם לחינוך מיטבי. הרברים האלה הונחו. מדברים כאן על פריפריה, אבל לא עושים כמעט כלום כדי שהפריפריה תפסיק להיות פריפריה ולא תסתכל כל הזמן בעיניים כלות למרכז". גם האלימות המילולית מטרידה את גבאי. "נורא עצוב שאדם צריך לחשוב כמה פעמים לפני שהוא אומר את דעתו מחשש שיובלע לו, או שיסתכלו עליו לא טוב. הישראלים אף פעם לא ידעו לדבר. הם תמיד צועקים. בשנים האחרונות יש תרבות של נאצות, של גידופים, של שיימינג. וראי גם בקרב הפוליטיקאים".

אגב פוליטיקאים, לא מעט אמנים הביעו חשש מצנזורה תרבותית.

"זה יכול לקרות, אבל זה עוד לא קרה, או למה לשחק בנדרמה לי. המחזאות הפוליטית כבר לא כל כך קיימת בשנים האחרונות בלי שום קשר לצנזורה. באיזשהו מקום נמאס לאנשים להתעסק בסכסוך הישראלי-פלסטיני. הייתה תקופה שגם הקולנוע התעסק בזה, אבל הפסיקו לכתוב מחזות ותסריטים כאלה. זה נראה קצת כמו לטחון מים".

מה עם מלחמת התרבות שמנהלת מירי רגב?
 "לא אכנס לזה, אבל אני לא יכול להגיד שבשנים האחרונות יש קיפוח של התרבות המזרחית. היום יש יותר ביטוי לתרבות המזרחית – למוזיקה, לשירה, ועדיין אין מספיק מחזות. זה לא מקרה שהמחזאות של יוצאי המזרח לא התפתחה. הם באו לחברה שלא דיברה את השפה שלהם. השפה הערבית הייתה שפת אויב. אנחנו צריכים להכיר יותר את הספרות של האזור. ברגע שהסכסוך ייבית, גם השאר ישתנה".

זה לא הגיל

בסוף נובמבר ימלאו לגבאי 70. "אני עדיין מתעקש על 69", הוא מחייך. "התאווה הזאת, הרצון הזה לעשות, שלא ישמע אותי השטן, לא נגמרים לי. יש עוד כל כך הרבה דברים שאני רוצה וחולם לעשות. יש בזה משהו תמים, יל-

דותי, אפילו אינפנטילי. כרגע אני גם נמצא בחזרות למופע 'אויב', בבימוי יוסי יורעאלי, שמבוסס על ספר אויב, ויועלה בפסטיבל ישראל.

"מזלי שפר עליי, ואני טוב במה שאני עושה ומבוקש. אני עובד אפילו יותר מאשר בתקופות אחרות. אני רוצה להאמין שרוצים אותי לא בגלל שיש לי עיניים כחולות, שיער בלונדיני ואף סולה, אלא בגלל שאני שחקן טוב", הוא צוחק. "ברור שאני מודע לגיל שלי, במיוחד שאיברתי חברים בדרך. והרשימה לא קטנה: שבתאי קונורטי, ספי ריבלין, ועכשיו מיכה לבינסון. אני חושב על מיכה ולא מאמין שזה קרה".

מבין חמשת ילדיו של גבאי, רק אחד בחר במשחק. גועה מעצבת גראפית, תמר חיה בלונדון ופעילה בארגון פילנתרופי שנלחם ברעב העולמי, עירד גר בקיבוץ צרעה ומלמד טאי צ'י, אורי נגן קונטרבס ואדם, חייל בסדרה, שיחק בתפקיד קטן בסדרה "פולישוק" ולוהק לסרטו החדש של שבי גביון. "אדם יותר פתוח ורבי-גוני ממני", הוא מספר. "לדעתי הוא גם רוצה לכתוב ולביים. הוא שחקן מוכשר, אני אומר את זה לא בגלל שאני אבא שלו".

הוא מתייעץ איתך?
 "בכלל לא. קודם כל הוא מסתיר את זה שהוא הבן שלי. כשהוא הולך לאודישנים הוא לא אומר את שם המשפחה. נורא קשה לי ליעץ לו. הוא לא רוצה להקשיב, אולי כדי שלא יגידו שאני מיעץ לו, או שהוא לא רוצה את הבלבולי מוח שלי. הוא יודע שאם ידבר איתי אני יכול לטחון לו את השכל".

איזה מין סבא אתה?
 "הם גרים רחוק ממני, אבל אני דואג לפגוש אותם לפחות פעם בשבועיים. אני לא סבא קלאסי שלוקח לגן ומחזיר אותם, אבל אני נותן להם המון אהבה. יש לי גם אורח חיים אחר. כמו שאימא שלי הייתה אומרת בעיראקית עסיסית: 'יש לך מקצוע משונה'".

ההצגה הראשונה של "פולישוק" עולה מחר במוזיאון ארץ ישראל בשעה 21:30

דופן, אבל רוב הפוליטיקאים לא כאלה. יש מעט מנהיגים שמוכנים לקחת אחריות וסיכונים וישיש להם אומץ לב ציבורי כמו שהיה לרבי, בן-גוריון, בגין ופרס. רק מנהיג גדול יכול לשכנע את כולם שצריך להחזיר את סיני, שלא לדבר על בן-גוריון, שההחלטות שלו שינו את ההיסטוריה שלנו. כדי לחולל כאן שינוי ולסיים את הסכסוך עם השכנים שלנו, צריך אומץ לב ציבורי. לראש הממשלה הנוכחי יש קושי לקבל החלטות. הוא לא רוצה לאכזב את ציבור הבוחרים שלו".

יש דמיון בינך לפולישוק?
 "פולישוק קטנוני, וגם אני יכול להיות כזה לפעמים. הייתי רוצה להיות יותר אצילי, עם יותר גדלות נפש. חלק מהמסע שלנו בעולם הוא לשפר את עצמנו כל הזמן כבני אדם, גם ביחסנו לאחרים. כולנו בני אדם, כולנו דומים, אף אחד לא יותר טוב מהאחר, גם בהשקפות הפוליטיות. אסור לנו לשכוח את החמלה, את האנושיות כלפי מי שזר ומי שחלש ממה, ואנחנו שוכחים את זה לא פעם".

התגובה האינסטינקטיבית של הרבה אנשים היא – העולם חרא, או גם אני אהיה חרא. אני לא יכול לחשוב ככה. אולי זה נשמע פלצני, אבל אני מאמין שבני האדם טובים ביסודם. אמרתי את זה לסוחר במערכות נשק, והוא התחיל לצחוק, כאילו זאת הבריחה הכי טובה ששמע. אבל זאת נקודת המבט שלי ואני מאמין בה".

זה לא עובר לך עם השנים?
 "אומרים שאנשים בגילי מאבדים מהאופטימיות שלהם. לא אני, למרות שבשנים האחרונות היו כמה תקוות לשלום שנגזזו, והוא הולך ומתרחק. אם הייתי חי בגלגול אחר, הייתי